

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ НЕБЕСНАТА ДЪГА

chitanka.info

Изрева като мечка един тъмен облак над нивите. Уплаши класовете и те превиха шии надолу. Малките работни пчели, които сбираха мед по синорите, побягнаха към пчелника. Птичките се сгушиха разтреперани в гнездата си. Почернелите късни вишни се потулиха зад листата. Стана много страшно. Небето пламна и угасна. Милиони едри капки се разсипаха над селото. Потопиха го. Запяха като звънци менците под капчуците. И още дъждовната вода не презполовила бабините съдове, изведнъж дъждът престана. Облакът отмина, превали зад градините и на небето като цветен пояс се появи голямата дъга. Проточи шия над хълмовете и жадно засмука вода от меденото кладенче. От птичия дом излезе гащатият петел, протегна се, разтърси крила, клъвна една паднала вишна и важно закрачи по влажния двор.

Дядо Велко подаде глава от къщи, протегна ръка да види вали и като разбра, че е спряло, взе от къта тояжката си и тръгна към хармана. Напреде му се затече куцото куче, а подире му се обади малката внучка Вела:

— Дядо, чакай ме, и аз ще дойда с тебе.

— Тичай де — промърмори старецът.

На хармана, като учудени очи, ходеха бистри мехурчета. Вела цапаше босичка в локвите. Кучето подгони една чужда кокошка и я пропъди през градинския плет.

Дядо Велко мина под сливите, натежали от род и дъждовна роса, и спря под ябълката. Опря тояжката си върху белия дънер, седна на търкулнатото вехто колело и се загледа към окъпаните светнали ниви, над които гореше дъгата.

Едно пиле пръпна над главата му и отърси клоните. Едри капки заваяха над стареца. Той вдигна сивите си очи нагоре, поглади бялата си брада и прошъпна:

— От бога росица — по дядовата брадица!

Детето вдигна очи, погледна дядовата си брада и попита:

— Дядо, не ти ли тежи брадата?

— Защо, миче?

— Много е дълга.

— Добра ми е брадата.

— Ами едно време имаше ли брада?

— Нямах — отвърна старецът.

— Защо?

— Защото бях момиче.

— Ти ли, дядо! Истина ли казваш? Как ти беше името?

— Вела.

Старецът взе момичето на коляното си. Помилва го по русата косичка и обърса с длан росните капки, които бяха накапали по зачервените му бузи като едри сълзи. Пред тях на мократа земя клекна кучето.

— Ами сега защо не си пак момиче, дядо?

— Защото минах под дъгата.

— Под коя дъга? — попита Вела.

— Ей оная, над нивата, дето се е навела да пие вода от Меденото кладенче. Ти не знаеш ли? Целият свят знае, само ти не си се научила. Чувай, да ти разкажа! Едно време, преди сто години, и аз бях като тебе момиченце. Очите ми, косата ми, ушите ми, краката ми бяха като твоите, само че аз не лудувах като тебе. И когато ходех на чешмата за вода, никога не съм се спъвал, не съм падал и не съм чупил нито една кратунка. На шията ми имаше едно червено герданче.

— Като моето ли?

— Същото. А на ушите ми имаше две сини обици.

— Като моите ли? — вдигна очи Вела.

— Като твоите. Когато се помина моят тетьо, ние останахме сами с мама двете. Последни сиромаси бяхме. Имахме само една нива, един стар вол и една крава, но тя беше безплодна. Нямахме кой да разоре нивата и да посее жито. Мама често ми хортуваше:

— Ех, Велке, да беше момче, и нивата щеше да бъде изорана, и царевица щеше да посееш, и дръвца щеше да има кой да ни докара през зимата.

Харно, ама аз бях момиче и не знаех нито с орало да ора, нито дърва да сека. Една вечер срещу Гергьовден, когато мама запали кандилото пред светата куна, аз коленичих и се помолих. И когато вечерта съм заспала, сънувах, че някой се навел над мене и ми шушне на ухото:

— Утре да минеш под небесната дъга!

На другия ден аз отидох да паса кравата на ливадето под Меденото кладенче. Надвечер загърмя силно и рукна проливен дъжд. Аз се сгуших под една върба. Когато облакът замина, погледнах към

чешмата и видях дъгата — навела се, смуче вода от коритото. Дойде ми на ума сънят, затекох се, подбрах кравата и я подкарах към чешмата. Минахме и двете под дъгата. Тогава, Велке, аз изведнъж станах момче. Пипнах главата си — калпак, огледах се: на кръста ми червен пояс, а на краката ми — хубави жълти ботуши. Смаях се и се слисах.

— А кравата бе, дядо, тя какво стана?

— Кравата стана вол. Закарах аз вола у дома, разправих на мама какво чудо се случи, па й заръчах:

— Отсега нататък ще ме наричаш Велко, защото съм момче. Къде е ралото?

Стегнах ралото, наточих палешника и на другия ден отидох да ора с двата вола. Засях нивата.

Замисли се дядовата Велкова внучка, чудеше се старото куцо куче пак може момичето да стане момче.

— Дядо бе, кажи — аз да мина ли под дъгата?

— Мини, чедо! — рече старецът.

— Ами ще ми порасне ли брада?

— Ще, ами как.

— Дълга ли бе, дядо?

— Много дълга.

— Колко?

— Три дни, Велче.

— Три дни ли? Чакай, хванах те! — скокна момичето. — Може ли да бъде една брада дълга три дни? Лъжко! Не те е срам, дядо, да ме лъжеш! Не ти прилича.

Дядо Велко стана и взе тояжката си.

— Ами ти защо вярваш, пиле? Де си чувала жена да стане мъж? Хайде сега, ела в градината да видим дали големият дъжд не е удавил мъничките пчели.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.